

[Holger Eriksen.]

kostning og også derigennem fremmer inflationen.

Nogle siger, at det er et godt tegn på demokratiets livskraft, når så mange partier som muligt kan enes om vigtige beslutninger. Jeg er ikke enig i dette synspunkt. Det udenrigspolitiske Selskab udsendte i 1956 en lille bog om amerikanske politiske forhold, skrevet af en amerikansk professor. Det hedder heri som en slags resumé:

„Den uundgåelige slutning er, at der ikke er nogen ægte, dyb eller varig forskel mellem partierne, men at de på alle afgørende punkter er enige. Heraf kan vi igen drage den slutning, at partierne må synes så forskellige som muligt, mens de i virkeligheden bliver så ens som muligt“.

Han siger også i den samme bog, at dette naturligvis ikke indrømmes af politikerne, thi hvis de virkelig indrømmede, at forskellen mellem partierne er ubetydelig, så ville det meste af deres veltalenhed være som rungende malm eller klingende bjælde.

Det er i Amerika, og det var Amerika, der her var tale om; men jeg tror ikke, at det ville være godt for demokratiet, hvis man indførte det samme system i Danmark: puttede ideologierne i en mælpose og nøjedes med under valgkampene at være bittert uenig.

Erhard Jakobsen: Når et parti har valgt en officiel ordfører, og når så et menigt medlem tager ordet, kan der nemt i befolkningen opstå den misforståelse, at det menige medlem måske tegner næsten lige så mange inden for gruppen som den officielle ordfører. Det er det, der har fået mig til at føle det som en pligt at stå op og sige, at sådan er det absolut ikke i dette tilfælde med Holger Eriksens udtalelser.

Den socialdemokratiske gruppe står fuldstændig bag ved de synspunkter, der er fremført af vor ordfører, og jeg tror, at på langt de fleste af os virker de synspunkter,

der blev fremsat af Holger Eriksen, som en røst fra fortiden. Talen om den sociale balance er lige så vigtig i dag, som den altid har været; men man skal være ualmindelig gammeldags for at mene, at skattepolitikken er det eneste, oven i købet det bedste, middel til at opnå en ændret social balance. Indkomstskatten er måske det ringeste af dem alle sammen. Jeg tror, det er en socialdemokratiske bitre erfaringer; at det system, vi engang troede var „skat efter evne“, har vist sig at være „snyderi efter evne“, og det egner sig bestemt ikke til at danne grundlag for en omfordeling, hverken af indkomst- eller formueforholdene. Formueskat og aktieselskabsskat — all right — kan have en vis begrænset betydning, men for mig at se er det i vore dage nærmest symboler; det er nogle små flag, man kan gå rundt og vifte med, men de har ingen praktisk betydning, og derfor er det at pille dem ned i en given situation bestemt ikke udtryk for noget stort nederlag. Den, der hænger sig fast i den direkte skat, og den, der, som hr. Aksel Larsen, gør det under parolen: vi skal have en effektiv ligning, lukker øjnene for alt, hvad praktiske kommunalfolk mener og ved, nemlig at effektiv ligning ikke kan gennemføres. Det er ikke et spørgsmål om at give praktiske folk flere virkemidler eller større magt; forholdene er sådan, at man kan ikke uden, at stille en politibetjent ved hver skatteyder — og hvem skal så påse, at politibetjenten kontrollerer skatteyderen ordentligt? — gennemføre en kontrol. Det duer ikke. Forbrugsskatterne er vejen, og jeg ser som det største resultat af dette forlig, at vi nu er nærmere ved at kunne få det store forlig om en forbrugsskat, end vi nogen sinde før har været.

Statsministeren (J. O. Krag): Heller ikke jeg kan godtage de synspunkter, hr. Holger Eriksen har fremført her fra talerstolen.

Jeg har nu i to forskellige situationer — i fjor i marts måned og i år i januar måned